

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

NÁLEZ

Ústavného súdu Slovenskej republiky

V mene Slovenskej republiky

II. ÚS 541/2025-55

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Ľuboša Szigetiho a sudcov Petra Molnára a Petra Straku (sudca spravodajca) v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľky [REDAKOVANÉ], narodenej [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], zastúpenej Mgr. Patríciovou Urbanovou, Sládkovičova 9, Žilina, proti postupu Okresného súdu Žilina v konaní sp. zn. 33Er/6395/2014 a postupu súdneho exekútora JUDr. Jozefa Rišiana v konaní sp. zn. 139EX 314/19 takto

rozhodol:

- Postupom Okresného súdu Žilina v konaní sp. zn. 33Er/6395/2014 **bolo porušené** základné právo sťažovateľky na prerokovanie jej veci bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a jej právo na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd.
- Sťažovateľke **priznáva** finančné zadostučinenie **1 000 eur**, ktoré jej **je povinný** vyplatiť Okresný súd Žilina do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.
- Okresný súd Žilina **je povinný** nahradiť sťažovateľke trovy konania **771,68 eur** a zaplatiť ich jej právnej zástupkyňi do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.
- Vo zvyšnej časti ústavnej sťažnosti **nevyhovuje**.

Odôvodnenie:

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľky a skutkový stav veci

1. Ústavnému súdu bola 11. júla 2025 doručená ústavná sťažnosť sťažovateľky a sťažovateľa [REDAKOVANÉ] (ďalej len „sťažovateľ“) vo veci namietaného porušenia ich základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) samostatne aj v spojení s porušením práva na účinný prostriedok nápravy podľa čl. 13 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“), práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, práva vlastníť majetok podľa čl. 20 ods. 1 ústavy,

práva na prejednanie veci v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru samostatne aj v spojení s porušením práva na účinný prostriedok nápravy podľa čl. 13 dohovoru, zákazu diskriminácie (z dôvodov „iné postavenia“, veku, sociálneho a národnostného pôvodu) podľa čl. 14 dohovoru, práva na pokojné užívanie majetku podľa čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, práva na spravodlivý proces podľa čl. 47 Charty základných práv Európskej únie (ďalej len „charta“) samostatne, ako aj v spojení s čl. 17, 20, 21, 38, 41, 53 a čl. 54 charty. Sťažovatelia požadujú primerané finančné zadost'účinenie vo výške nezaplatenej majetkovej škody (istiny) a jej nezaplateného príslušenstva (8 298,47 eur) spolu s nezaplatenými úrokmi z omeškania vo výške 7 % ročne od 6. apríla 2006 do zaplatenia a nezaplatenými úrokmi z omeškania vo výške 8,5 % ročne od 16. augusta 2007 do zaplatenia s tým, že exekučne vymáhané práva na náhradu škody vyplatením sťažovateľom porušovateľmi prechádzajú na porušovateľov alebo na štát. Požadujú tiež priznanie primeraného finančného zadost'účinenia vo forme relatívnej náhrady *per analogiam* podľa § 3 ods. 1 písm. e) zákona č. 108/2024 Z. z. o ochrane spotrebiteľa a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ochrane spotrebiteľa“), a to každému 10 000 eur. Napokon požadujú, aby ústavný súd prikázal porušovateľom konať bez zbytočných prieťahov, nahradiť im nemajetkovú a morálnu ujmu za porušenie uvedených práv (každému 18 000 eur) a náhradu trov konania.

2. Sťažovateľka ako mandantka uzatvorila so združením ELOJ ÚNIA, Dolné Rudiny 1, Žilina (ďalej len „združenie“), [kde bol predsedom Miroslav Babík (ďalej len „predseda“)] mandátnu zmluvu, podľa ktorej sa združenie ako mandatár zaviazalo, že zabezpečí pre mandanta resocializačný program, spoločenské záruky, ochranný dohľad v právnej a sociálnej oblasti, členstvo v združení na tri roky, voľbu a kontrolnú činnosť zvoleného advokáta a poradenskú činnosť (ako zjednodušene povedala sťažovateľka, „... presvedčili ju, že... sa vybaví, že jej syna prepustia na slobodu najneskôr do Vianoc r. 2005“). Sťažovateľka im na základe tejto zmluvy zaplatila 250 000 Sk.

3. Predseda bol vo veci právoplatne uznaný vinným z trestného činu podvodu prísluškami a prevzatím žalovanej čiastky na základe dotknutej mandátnej zmluvy (rozsudkom Okresného súdu Žilina sp. zn. 1T/61/2008 z 26. septembra 2013 v spojení s uznesením Krajského súdu v Žiline sp. zn. 2To/52/2014 z 9. júla 2014). Týmto rozsudkom bol zároveň predseda zaviazaný nahradiť sťažovateľke škodu 8 298,47 eur a so zvyškom nároku na náhradu škody bola sťažovateľka odkázaná na občianskoprávne konanie.

4. Sťažovateľka podala zároveň aj občianskoprávnu žalobu, o ktorej rozhodol Okresný súd Žilina rozsudkom sp. zn. 31C/269/2007 z 29. júna 2017 v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Žiline sp. zn. 7Co/120/2018 tak, že uložil žalovanému združeniu a predsedovi uhradiť sťažovateľke dlžné úroky z omeškania a združenie zaviazal aj na úhradu dlžnej istiny.

5. Sťažovateľka následne podala návrhy na začatie exekúcie, a to:

- vo vzťahu k trestnému rozsudku je konanie vedené súdnou exekútorkou JUDr. Barborou Božíkovou Ághovou pod sp. zn. EX 2013/14 a Okresným súdom Žilina pod sp. zn. 33Er/6395/2014; a

- vo vzťahu k rozsudku vydanému v občianskoprávnom konaní je konanie vedené súdnym exekútorom JUDr. Jozefom Rišianom pod sp. zn. 139EX 314/19 a Okresným súdom Banská Bystrica pod sp. zn. 75Ek/943/209.

6. V exekučnom konaní vedenom na Okresnom súde Žilina proti predsedovi bolo poverenie doručené súdnemu exekútorovi 12. marca 2015. Súdny exekútor vydal 17. marca 2020 upovedomenie o zastavení starej exekúcie, proti ktorému podala sťažovateľka námietky. O týchto námietkach bolo podľa zistení ústavného súdu rozhodnuté až po podaní ústavnej sťažnosti, a to 6. augusta 2025.

7. Dňa 1. augusta 2025 sťažovateľ zomrel.

8. Uznesením č. k. II. ÚS 541/2025-36 z 1. októbra 2025 ústavný súd konanie o ústavnej sťažnosti sťažovateľa ██████████ zastavil, ústavnú sťažnosť sťažovateľky prijal na ďalšie konanie vo vzťahu k postupu súdneho exekútora JUDr. Jozefa Rišiana v konaní sp. zn. 139EX 314/19 a postupu Okresného súdu Žilina v konaní sp. zn. 33Er/6395/2014 a vo zvyšnej časti ústavnú sťažnosť odmietol.

II.

Argumentácia sťažovateľky

9. Sťažovateľka namieta, že zo strany súdov a súdnych exekútorov dochádza k hrubému porušeniu jej práva na prejednanie vecí v primeranej lehote. Sťažovateľka sa stala obeťou trestného činu, jej majetok a práva boli a sú protiprávne skrátene a pomaly 20 rokov sa nevie dovolať spravodlivosti pre „... *linknavosť a neefektívne postupy štátnych orgánov*...“. Štát v začiatkoch trestného konania odmietol zaistiť majetok páchatel'a, neskôr roky rozhodoval o vine predsedu a formálne exekučné konania nevedú k účinnej náprave a zinkasovaniu škody napriek tomu, že majú povinný hnutel'ný aj nehnuteľný majetok.

10. Osobitne namietala spolu so zosnulým manželom porušenie zákazu negatívnej diskriminácie, pretože ako občanom v zlom zdravotnom stave a dôchodkovom veku im nie je poskytovaná osobitná starostlivosť a potrebná pozornosť.

11. Poukazuje na to, že sa nijako vážne a relevantne nepodpísala a nemohla podpísať pod celkovú dĺžku konaní ani jednotlivých fáz procesov, nezavinila žiadne úmyselné priet'ahy ani nečinnosť, konania nesabotovala.

12. Napokon, pokiaľ ide o dôležitosť vecí pre sťažovateľku, tá prišla o všetky skromné, ale zásadné úspory, ako aj o požičané peniaze, čím sa ešte viac zadlžila, a roky tak splácala dlhy vlastným veriteľom aj s úrokmi.

III.

Vyjadrenie okresného súdu a súdneho exekútora

13. Okresný súd v doručenom vyjadrení uviedol, že exekučné konanie bolo začaté 9. októbra 2014. Dňa 4. marca 2015 poveril exekučný súd súdneho exekútora vykonaním exekúcie – písomné poverenie bolo doručené súdnemu exekútorovi 12. marca 2015.

14. Exekučný súd následne rozhodoval o námietkach povinného z 1. apríla 2015. Tieto najskôr uznesením vyššieho súdneho úradníka z 15. novembra 2015 zamietol, neskôr toto rozhodnutie uznesením sudcu z 27. októbra 2017 potvrdil.

15. Dňa 6. mája 2020 boli súdu predložené námietky oprávnenej sťažovateľky proti upovedomeniu súdneho exekútora o zastavení starej exekúcie zo 17. marca 2020. Dňa 27. augusta 2024 súdny exekútor požiadal súd o rozhodnutie o námietkach, na čo súd reagoval dopytom, či bola dosiaľ od oprávneného prijatá platba. O námietkach napokon súd rozhodol až 6. augusta 2025. Proti rozhodnutiu podala sťažovateľka sťažnosť 28. augusta 2025, ktorej súd uznesením z 9. októbra 2025 nevyhovel.

16. Okresný súd uznáva, že o námietkach sťažovateľky nebolo rozhodnuté v primeranej lehote. Poukázal pritom na objektívny stav (fluktuáciu zamestnancov, postupný odchod vyšších súdnych úradníkov a asistentov z exekučného oddelenia s následným prerozdeľovaním vecí). Na druhej strane konštatoval, že k zastaveniu starej exekúcie došlo priamo zo zákona. Tiež zdôrazňuje, že sťažovateľka iniciovala konanie na ústavnom súde v čase po zastavení exekúcie pre nemajetnosť povinného, okrem iného so zrejým (nijako netajeným) cieľom plne kompenzovať vymáhaný majetkový nárok po neúspešnej exekúcii formou dosiahnutia odškodnenia od štátu.

17. Súdny exekútor na výzvu ústavného súdu uviedol, že k prevereniu majetkových pomerov povinných pristúpil exekútor hneď po doručení poverenia na vykonanie exekúcie (17. júna 2019), pričom bolo zistené, že pokiaľ išlo o združenie, to nemalo zriadené účty v bankách, nebolo vlastníkom motorových vozidiel, nebolo vlastníkom nehnuteľností a nemalo evidované účtovné závierky. Povinný predseda sa najskôr nachádzal vo väzbe. Nebol vlastníkom motorových vozidiel, vo vzťahu k jeho osobe je evidované len vlastníctvo nehnuteľnosti v podiele 128/6562.

18. Dňa 18. júna 2019 vydal súdny exekútor príkaz na začatie exekúcie prikázaním zrážkami zo mzdy a exekučný príkaz na zriadenie exekučného záložného práva. Príkaz na výkon zrážky z príjmu povinného bol zaradený 6. v poradí, pričom výkonu zrážok v prospech exekučného konania predchádzali záväzky spolu vo výške 10 890,48 eur.

19. Po prepustení z väzby nebol povinný predseda zamestnaný, od 1. októbra 2022 je poberateľom opatrovateľského príspevku – príjmu, z ktorého nie je možné vykonať zrážky.

20. Súdny exekútor zdôrazňuje, že počas exekučného konania boli a sú preverované majetkové pomery povinných a iný majetok, z ktorého by bolo možné uspokojiť pohľadávku oprávnenej sťažovateľky, zistený nebol. Exekútor je povinný vykonávať činnosť podľa Exekučného poriadku s odbornou starostlivosťou, s využitím všetkých svojich skúseností a odborných vedomostí, a tak aj konal. Sťažovateľka nijako nepreukázala, že by niektorú zo svojich povinností porušil. Počas konania nebol zistený majetok, ktorý by bolo možné exekvovať, alebo také príjmy, ktoré by objektívne bolo možné postihnúť. Nehnuteľnosť, ktorá bola zistená, je v spoluvlastníctve viac ako 80-tich osôb, pričom ide o uzatvorené vyasfaltované nádvorie bytových domov určené výhradne pre nájomníkov bytov slúžiace ako prístup ku vchodom.

21. Napokon poukázal exekútor na to, že nečinnosť sťažovateľka nenamietala, nepožiadala o zmenu exekútora a nepodala ani sťažnosť súdu, ministerstvu či komore. Súdneho exekútora v priebehu konania nijako nekontaktovala, neposkytla informácie o existencii iného majetku povinných a nenavrhol ani žiadny iný efektívnejší spôsob vykonania exekúcie.

22. Ústavný súd podľa § 58 ods. 3 zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) vec prejednal a rozhodol bez nariadenia ústneho pojednávania, pretože na základe obsahu podaní a vyžiadaného spisu dospel k záveru, že od ústneho pojednávania nemožno očakávať ďalšie objasnenie veci.

23. Ústavný súd nepovažoval za nevyhnutné doručiť vyjadrenia súdov na repliku sťažovateľke, pretože ani prípadná replika by neovplyvnila rozhodnutie ústavného súdu pri posúdení merita veci.

IV.

Posúdenie dôvodnosti ústavnej sťažnosti

24. Ústavný súd si pri výklade základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy osvojil judikatúru Európskeho súdu pre ľudské práva (ďalej len „ESLP“) k čl. 6 ods. 1 dohovoru, pokiaľ ide o právo na prejednanie záležitosti v primeranej lehote, preto v obsahu týchto práv neexistuje zásadnejšia odlišnosť (napr. II. ÚS 55/98).

25. Pri posudzovaní otázky, či v súdnom konaní došlo k zbytočným prietahom, a tým aj k porušeniu základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, ústavný súd v súlade so svojou doterajšou judikatúrou (III. ÚS 111/02, III. ÚS 142/03) zohľadňuje tri základné kritériá, ktorými sú právna a faktická zložitosť veci, o ktorej súd rozhoduje, správanie účastníka súdneho konania a postup samotného súdu. V súlade s judikatúrou ESLP v rámci prvého kritéria ústavný súd prihliada aj na predmet sporu (povahu veci) v posudzovanom konaní a jeho význam pre sťažovateľa (I. ÚS 19/00, II. ÚS 32/02). Podľa uvedených kritérií posudzoval ústavný súd aj ústavnú sťažnosť sťažovateľky.

IV.1. K namietanému porušeniu práv sťažovateľky súdnym exekútorom:

26. Posudzované exekučné konanie prebieha od roku 2014, no napriek tomu to nemusí znamenať (a v mnohých prípadoch ani neznamená), že tomu tak je z dôvodu pochybenia na strane súdneho exekútora. Sťažovateľka vo vzťahu k súdnemu exekútorovi v zásade namieta len to, že sa nepodarilo nič vymôcť. K pochybeniu na jeho strane z tohto dôvodu by však mohlo dôjsť v zásade len za predpokladu, že reálne existovala možnosť uspokojenia pohľadávky veriteľa (oprávneného) z majetku povinného, no napriek tomu exekútor nijakým spôsobom neprispel k zexekvovaniu tohto majetku, resp. v prípade, keď by to trvalo neprimerane dlho. Ako vyplýva z vyjadrenia súdneho exekútora, nebolo ale z čoho pohľadávku sťažovateľky objektívne uspokojiť, pretože (a) po prepustení z väzby predseda reálne nemal žiadny príjem, z ktorého by bolo možné vykonávať zrážky, (b) nie je vlastníkom motorového vozidla ani iného hnutel'ného majetku a (c) je síce vlastníkom nehnuteľnosti, avšak ide o vyasfaltovaný prístup k bytovému domu v spoluvlastníctve viac ako 80 osôb, na ktorom je zriadené vecné bremeno v prospech vlastníkov bytov, a preto je takýto pozemok *de facto* nepredajný.

27. Podstatou ústavnej sťažnosti vo vzťahu k súdnemu exekútorovi tak ani nebola nespokojnosť s tým, ako rýchlo v konaní postupoval (pričom treba poukázať aj na to, že sťažovateľka počas celého konania na nečinnosť nepoukazovala ani iným spôsobom nekontaktovala súdneho exekútora, ministerstvo či súd vo vzťahu k možným prietahom), ale nespokojnosť s tým, že sa pohľadávku nepodarilo dosiaľ vymôcť. V tomto prípade ale na príčine nie je súdny exekútor,

ale zrejma' nemajetnost' oprávnených. Akokoľvek ľudsky možno pochopiť neľahkú situáciu sťažovateľky, aj jej rozhorčenie nad tým, že ju niekto podviedol a ona zostala bez náhrady vzniknutej škody, v tomto prípade sťažnosť na priet'ahy v exekučnom konaní samotným súdnym exekútorom nie je spôsobom, ako možno vzniknutú škodu vymôcť.

28. S ohľadom na uvedené závery preto ústavný súd sťažnosti sťažovateľky vo vzťahu k postupu súdneho exekútora nevyhovel (bod 4 výroku tohto nálezu).

IV.2. K namietanému porušeniu práv okresným súdom:

29. Nútený výkon súdnych a iných rozhodnutí uskutočňovaný podľa Exekučného poriadku je súčasťou základného práva na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru (I. ÚS 281/2013). Súdna exekúcia vykonávaná podľa Exekučného poriadku teda musí byť uskutočňovaná aj v súlade s princípmi spravodlivého procesu v širšom slova zmysle, ktoré sú obsiahnuté v čl. 46 až čl. 48 ústavy.

30. Ústavný súd vo vzťahu k okolnostiam tejto veci konštatuje, že špecifikom exekučného konania (napr. II. ÚS 349/2017, IV. ÚS 60/2018, III. ÚS 295/2021) je, že exekučné konanie je spravidla „v rukách“ súdneho exekútora a exekučný súd v rámci exekučného konania koná a rozhoduje len na základe procesných návrhov účastníkov exekučného konania, resp. súdneho exekútora, preto namietat' porušenie základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy možno na ústavnom súde vo vzťahu k exekučnému súdu len vtedy, ak tento má reálne o čom rozhodovat'.

31. V okolnostiach posudzovanej veci možno s ohľadom na už uvedené východiská namietat' priet'ahy exekučného súdu pri rozhodovaní o námietkach sťažovateľky proti zastaveniu exekúcie ako starej exekúcie. Neprimerane dlhé rozhodovanie priznal aj samotný exekučný súd, keď samotné námietky boli podané 6. mája 2020, vyšším súdnym úradníkom bolo o nich rozhodnuté až 6. augusta 2025 (teda po viac ako piatich rokoch) a o sťažnosti sťažovateľky napokon 9. októbra 2025. Takáto doba je z ústavnoprávneho hľadiska bez ďalšieho neakceptovateľnou, preto ústavný súd vyslovil porušenie práva sťažovateľky na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a prejednanie jej záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru exekučným súdom (bod 1 výroku nálezu).

32. Vo vzťahu k argumentácii exekučného súdu nadmernou pracovnou zaťaženosťou poukazuje ústavný súd na svoju ustálenú rozhodovaciu prax (na ktorú však napokon aj samotný exekučný súd poukázal), podľa ktorej nadmerné množstvo vecí, v ktorých štát musí zabezpečiť konanie, ako aj skutočnosť, že Slovenská republika nevie alebo nemôže v čase konania zabezpečiť primeraný počet sudcov alebo ďalších pracovníkov na súde, ak oprávnený subjekt požiadala o odstránenie svojej právnej neistoty, nemôžu byť dôvodom na zmarenie uplatnenia práva na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov a v konečnom dôsledku nezbavujú štát zodpovednosti za pomalé konanie spôsobujúce zbytočné priet'ahy v súdnom konaní (III. ÚS 17/02, III. ÚS 548/2023).

33. K namietanému porušeniu základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy ústavný súd poznamenáva, že nečinnosť (resp. aj neefektívna činnosť) orgánu verejnej moci v konaní sama osebe neznamená aj porušenie práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy. V systematike

ústavy sú primeraná celková dĺžka, rýchlosť, plynulosť a efektívnosť súdneho konania obsahom základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, a nie základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy. K vysloveniu porušenia základného práva na súdnu ochranu však môže dôjsť v prípade, ak namietané zbytočné prietahy, ako aj celková doterajšia dĺžka preskúvaného súdneho konania signalizujú, že v postupe súdu došlo k pochybeniam takej intenzity, že s ohľadom aj na ďalšie konkrétne okolnosti posudzovanej veci (najmä predmetu konania, teda toho, čo je pre sťažovateľa v stávke) možno uvažovať o odmietnutí spravodlivosti – *denegatio iustitiae* (napr. IV. ÚS 242/07, II. ÚS 418/2023). V napadnutom konaní ústavný súd splnenie týchto podmienok neidentifikoval, a preto v tejto časti ústavnej sťažnosti nevyhovel (bod 4 výroku tohto nálezu).

34. Vo vzťahu k namietanému porušeniu práva sťažovateľky na účinný prostriedok nápravy podľa čl. 13 dohovoru absentuje v podanej ústavnej sťažnosti ústavnoprávna argumentácia, z ktorej by bolo možné pri jej posudzovaní vychádzať, a preto aj v tejto časti sťažnosti ústavný súd nevyhovel. Sťažovateľkou namietané porušenie zákazu diskriminácie podľa čl. 14 dohovoru v okolnostiach posudzovanej veci nebolo ústavným súdom zistené a sťažovateľkou preukázané. Z obsahu ústavnej sťažnosti ani z príloh k nej priložených podľa názoru ústavného súdu nevyplývajú žiadne dôvody pre záver, že by konajúce súdy vo veci aplikovali právo Európskej únie, resp. že by sa predmet posudzovaného konania týkal práva Európskej únie (III. ÚS 141/2011, IV. ÚS 398/2013, IV. ÚS 166/2021). Sťažovateľka žiadnou argumentáciou nepodporila prienik konkrétnych okolností prejednávaneho prípadu s právom Európskej únie, a preto ústavnej sťažnosti ani v tejto časti nevyhovel (bod 4 výroku tohto nálezu).

35. Ústavný súd napokon nevyhovel ústavnej sťažnosti ani vo vzťahu k namietanému porušeniu čl. 20 ods. 1 ústavy a čl. 1 dodatkového protokolu postupom okresného súdu a súdneho exekútora. Ústavný súd totiž nezistil takú intenzitu zbytočných prietáhov v namietanom konaní, ktorá by mala za následok zásah až do samotnej podstaty uplatnených hmotných práv, a teda by mu umožnila urobiť záver o porušení uplatnených práv sťažovateľky (bod 4 výroku tohto nálezu).

36. Ústavný súd neprikázal exekučnému súdu konať v predmetnej veci bez zbytočných prietáhov, pretože ku dňu prerokovania ústavnej sťažnosti bolo exekučné konanie právoplatne skončené.

V.

Primerané finančné zadost'učinenie

37. Podľa čl. 127 ods. 3 ústavy v spojení s § 133 ods. 3 písm. e) zákona o ústavnom súde môže ústavný súd svojím rozhodnutím, ktorým vyhovie sťažnosti, priznať tomu, koho práva podľa odseku 1 boli porušené, primerané finančné zadost'učinenie.

38. Sťažovateľka požaduje primerané finančné zadost'učinenie vo výške nezaplatenej majetkovej škody (istiny) a jej nezaplateného príslušenstva (8 298,47 eur) spolu s nezaplatenými úrokmi z omeškania vo výške 7 % ročne od 6. apríla 2006 do zaplatenia a nezaplatenými úrokmi z omeškania vo výške 8,5 % ročne od 16. augusta 2007 do zaplatenia s tým, že exekučne vymáhané práva na náhradu škody vyplatením sťažovateľom porušovateľmi prechádzajú na porušovateľov alebo na štát. Požaduje tiež priznanie primeraného finančného zadost'učinenia vo forme relutárnej náhrady *per analogiam* podľa § 3 ods. 1 písm. e) zákona o ochrane spotrebiteľa, a to každému

10 000 eur. Napokon požaduje, aby jej porušovatelia nahradili nemajetkovú a morálnu ujmu za porušenie jej základných práv (18 000 eur).

39. Cieľom primeraného finančného zadost'učinenia je dovŕšenie ochrany porušeného základného práva v prípadoch, v ktorých sa zistilo, že k porušeniu došlo spôsobom, ktorý vyžaduje poskytnutie vyššieho stupňa ochrany, nielen deklaráciu namietaného porušenia (III. ÚS 189/2023). Jeho cieľom však nie je získanie iného majetkového prospechu (II. ÚS 247/2025) ani náhrada spôsobenej škody (III. ÚS 250/07).

40. Ústavný súd pri určení sumy finančného zadost'učinenia vzal do úvahy celkovú doterajšiu dĺžku rozhodovanie o námietkach s'ťažovateľky (5 rokov), na druhej strane aj význam veci pre s'ťažovateľku, keď treba súhlasiť s názorom exekučného súdu, že k zastaveniu exekúcie došlo priamo zo zákona a ani skoršie rozhodnutie by na neúspešnosti vedenej exekúcie v zásade nič nezmenilo. Bolo však potrebné prihliadnuť aj na skutočnosť, že súdny exekútor vyzýval súd na rozhodnutie o podaných námietkach a napriek tomu trvalo viac ako rok, kým o nich napokon exekučný súd rozhodol.

41. Ústavný súd považoval za primerané priznanie finančného zadost'učinenia spolu vo výške 1 000 eur (bod 2 výroku tohto nálezu), vo zvyšnej časti návrhu s'ťažovateľky nevyhovelo (bod 4 výroku tohto nálezu).

VI.

Trovy konania

42. Ústavný súd priznal s'ťažovateľke (§ 73 ods. 3 zákona o ústavnom súde) nárok na náhradu trov konania v celkovej sume 771,68 eur (výrok 3 tohto nálezu).

43. Pri výpočte náhrady trov právneho zastúpenia ústavný súd vychádzal z vyhlášky Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb v znení neskorších predpisov (ďalej len „vyhláška“). S'ťažovateľke vznikol nárok na náhradu trov konania za dva úkony právnej služby realizované v roku 2025 (prevzatie a príprava zastúpenia a podanie ústavnej s'ťažnosti) á 371 eur (§ 1 ods. 3 a § 11 ods. 3 vyhlášky), čo spolu s režijným paušálom (§ 16 ods. 3 vyhlášky) predstavuje 771,68 eur.

44. Priznanú náhradu trov konania sú okresný, krajský a najvyšší súd povinné zaplatiť spoločne a nerozdielne na účet právnej zástupkyne s'ťažovateľky (§ 62 zákona o ústavnom súde v spojení s § 263 ods. 1 Civilného sporového poriadku) v lehote dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto rozhodnutia (bod 3 výroku tohto nálezu).

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 3. decembra 2025

Luboš Szigeti
predseda senátu